

BESLUIT

Besluit van de directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit tot gedeeltelijke gegrondverklaring van het bezwaar gericht tegen zijn besluit van 10 februari 1998, kenmerk 98009240.

Zaaknummer 205 / Gemeente Tilburg

1. Het verloop van de procedure

1.1 De Minister van Economische Zaken (hierna: de Minister) heeft bij beschikking van 23 april 1996 aan NV Regionaal Distributiebedrijf PNEM Tilburg (hierna: PNEM) en aan de gemeente Tilburg (hierna: de gemeente) onder toepassing van artikel 24, eerste lid, onder b, van de Wet economische mededinging (hierna: Wem) een aanwijzing gegeven. Tegen die beschikking hebben PNEM en de gemeente bij de Minister bezwaarschriften ingediend.[1] Op de datum waarop het onderhavige besluit door de directeur-generaal van de Nederlandse Mededingingsautoriteit (hierna: d-g NMa) is vastgesteld, heeft de Minister nog geen besluit genomen op de ingediende bezwaarschriften.

[1] Zie het besluit 173/23.b71 van heden.

1.2 Op 14 januari 1998 heeft de d-g NMa aan de gemeente zijn voornemen meegedeeld om met toepassing artikel 104, eerste lid, van de Mededingingswet (hierna: Mw) een dwangsom te verbinden aan de ingevolge genoemd artikel als last in de zin van artikel 56, eerste lid, onder b, Mw te beschouwen aanwijzing van de Minister. De d-g NMa heeft de gemeente daarbij uitgenodigd om schriftelijk of mondeling haar zienswijze over dit voornemen te geven. Op 30 januari 1998 heeft de gemeente schriftelijk haar zienswijze gegeven.

1.3 Bij besluit van 10 februari 1998 heeft de d-g NMa ingevolge art. 104, eerste lid, Mw, aan de aanwijzing, die krachtens genoemd artikel van rechtswege is omgezet in een last, een dwangsom verbonden van vijftienduizend gulden per dag of deel daarvan waarop PNEM en de gemeente de last niet uitvoeren welke is verwoord in de beschikking van de Minister van 23 april 1998. De d-g NMa heeft bij dat besluit tevens bepaald dat de door PNEM en de gemeente te verbeuren dwangsommen maximaal 15 miljoen gulden zullen bedragen en dat de beschikking in werking treedt op 1 januari 1998 en afloopt op 23 april 2001.

1.4 De gemeente heeft tegen dit besluit tijdig een ongemotiveerd bezwaarschrift ingediend, middels een faxbericht van 23 maart 1998 dat op dezelfde datum door de d-g NMa ontvangen.

1.5.

1.6. De d-g NMa heeft bij brief van 27 april 1998 de gemeente uitgenodigd haar bezwaren nader toe te lichten tijdens een op 25 mei 1998 te houden hoorzitting. Bij brief van gelijke datum is PNEM uitgenodigd haar bezwaren tegen hetzelfde besluit toe te lichten.

1.7 De gemeente heeft bij brief van 28 april 1998 een verzoek tot opheffing van de last onder dwangsom aan de d-g NMa gericht. De gemeente heeft daarbij een beroep gedaan op het feit dat zij een overeenkomst heeft gesloten met PNEM Teleservices, handelend onder de naam Palet Telecom, die ertoe leidt dat de gemeente geen zeggenschap meer heeft over het kabelnet in Tilburg en derhalve juridisch niet meer in de positie is naleving van de opgelegde last te verzekeren casu quo af te dwingen.

1.8 Bij brief van 12 mei 1998 heeft de d-g NMa de gemeente uitgenodigd bedoeld verzoek mondeling toe te lichten, tijdens de in het kader van de behandeling van het reeds ingediende bezwaarschrift te houden hoorzitting op 25 mei 1998. Bij gelijke brief is een inventarislijst toegezonden van de stukken die betrekking hebben op de behandeling van het bezwaarschrift, en op de behandeling van het verzoek tot opheffing van de last onder dwangsom.

1.9 Op dezelfde datum zijn uitgenodigd als derde belanghebbende bij het bezwaarschrift en het verzoek van de gemeente: Visie Marketing en Media B.V. te Tilburg (hierna: VMM), ten behoeve van wier toegang tot de kabel de Minister de aanwijzing op 23 april 1996 had gegeven, en PNEM. Daarbij is tevens een inventarislijst van de betrokken stukken toegezonden en is aangekondigd dat de stukken vanaf 18 mei 1998 tot en met 24 mei 1998 ter inzage zouden liggen.

1.10 Tevens is op 12 mei 1998 van de zijde van de gemachtigde van PNEM aangegeven dat zij tijdens de hoorzitting tevens als gemachtigde van PNEM Teleservices zou optreden.

1.11 Bij brief van 15 mei 1998 is de Minister verzocht aan te geven hoe de stand van zaken was van de afhandeling van de bezwaarschriften van PNEM en de gemeente tegen de besluiten van de Minister. Daarop is geen reactie ontvangen.

1.12 Op 20 mei 1998 zijn alle op de zaak betrekking hebbende stukken per koerier verzonden aan de gemeente, de gemachtigde van PNEM en PNEM Teleservices en VMM.

1.13 Op 25 mei 1998 hebben de gemeente, PNEM en PNEM Teleservices en VMM tijdens de gehouden hoorzitting hun standpunten nader toegelicht. Tijdens de hoorzitting is de gemeente verzocht een kopie van de exploitatie-overeenkomst van 25 mei 1988 tussen de gemeente en PNEM die voorafging aan de geldende overeenkomst aan de directeur-generaal te doen toekomen. Tevens werd de gemeente verzocht het reglement van de Programmaraad toe te zenden. Aan VMM werd verzocht een kopie van de overeenkomst tussen PNEM en VMM toe te zenden. Voor toezending van deze stukken is een termijn vastgesteld van twee weken. Tevens is afgesproken dat partijen vervolgens een termijn zouden krijgen van twee weken om op de ingediende stukken te reageren.

1.14 Van de hoorzitting is een verslag gemaakt dat op 29 mei 1998 aan genoemde partijen is toegezonden. PNEM heeft bij brief van 5 juni 1998 gereageerd op het toegezonden verslag.

1.15 Nadien hebben partijen stukken toegezonden in verband met het door de gemeente op basis van artikel 66 Mw ingediende verzoek.

2. Het besluit tot oplegging van een dwangsom

2.1 Over de vaststelling van het bedrag van de dwangsom wordt in het bestreden besluit opgemerkt dat met de last wordt beoogd dat VMM toegang tot en doorgifte via het kabelnet in Tilburg verkrijgt, onder redelijke voorwaarden. Het bedrag van de dwangsom, genoemd in de brief van de directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit van 14 januari 1998, beoogt de handhaving van de opgelegde last te waarborgen. Voorts wordt naar voren gebracht dat het daarbij in het algemeen gaat om de bescherming van het belang gemoeid met verwezenlijking van de doelstellingen van de Mededingingswet, in dit geval door het tegengaan van misbruik van economische machtsposities. Artikel 24 Mw vormt één van de grondslagen van die wet. Tegengaan en voorkomen van inbreuken hierop door middel van een last met dwangsom is een wezenlijk bestanddeel van

de toepassing van de Mededingingswet.

2.2 Ten aanzien van de looptijd van het bestreden besluit wordt opgemerkt dat artikel 24, tweede lid, Wem bepaalde dat krachtens het eerste lid, onder b, vastgestelde beschikkingen gedurende een daarbij te bepalen tijd van ten hoogste vijf jaren van kracht zijn. De betekenis van deze bepaling, aldus het bestreden besluit, is dat de looptijd van beschikkingen op grond van die bepaling nooit langer kon bedragen dan vijf jaren en dat wanneer over die looptijd in de beschikking zelf niets wordt bepaald de beschikking na vijf jaren expireert. In het bestreden besluit wordt erop gewezen dat in de meeste gevallen van toepassing van artikel 24 Wem niets is bepaald over de looptijd van de desbetreffende beschikkingen en dat zij expireerden van rechtswege na vijf jaren.

2.3 Het bestreden besluit refereert aan artikel 104 Mw dat uit zou gaan van een looptijd van vijf jaren van deze beschikkingen. Om die reden is artikel 58, tweede lid, Mw, dat de looptijd van lasten met dwangsom onder die wet stelt op ten hoogste twee jaar, in de in artikel 104 bedoelde gevallen niet van toepassing. In het besluit wordt er daarom vanuit gegaan dat de aanwijzing van 23 april 1996 en dus ook de last die die aanwijzing van rechtswege vervangt voor vijf jaren geldt, derhalve tot 23 april 2001.

2.4 Ten slotte wordt er in de bestreden beschikking op gewezen dat artikel 104 Mw geen verschil maakt tussen toepassingen van artikel 24 Wem die op 1 januari 1998 onherroepelijk waren en beschikkingen waartegen op die datum geen rechtsmiddel meer openstaat.

3. Inhoud van de bezwaren

3.1 De gemeente heeft in haar bezwaarschrift naar voren gebracht dat de d-g NMa zich in de bestreden beschikking ten onrechte op het standpunt stelt dat, nu in de aanwijzing van de Minister geen looptijd van de aanwijzing is vastgesteld, de aanwijzing geldt voor de in artikel 24 Wem genoemde maximale duur van vijf jaar. De gemeente heeft gesteld dat een aanwijzing ingevolge artikel 24 Wem die geen termijnbepaling bevat, in strijd met die wet is gegeven. Het is tegen deze achtergrond onjuist een dwangsom op te leggen gedurende een tijd die correspondeert met de fictieve termijn gedurende welke de last zou hebben te gelden.

3.2 De gemeente brengt voorts naar voren gebracht dat de hoogte van de dwangsom niet is gemotiveerd. Volgens de gemeente dient een afweging te worden gemaakt tussen de zwaarte van het aangetaste belang enerzijds en het bedrag dat nodig is om herhaling van overtreding van het gestelde verbod te voorkomen, anderzijds. In verband met dit laatste punt heeft de gemeente opgemerkt dat met een zeer geringe dwangsom zou kunnen worden volstaan omdat op geen enkele wijze gevreesd behoeft te worden voor overtreding van dat verbod en het daarmee voor de gemeente te winnen voordeel zeer gering zou zijn. De gemeente verwijst in het kader van dit betoog naar jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak

3.3 Op deze gronden vindt de gemeente dat de bestreden beschikking niet in stand kan blijven en dient te worden herroepen.

4. Hoorzitting

4.1 Tijdens de hoorzitting heeft de gemeente zich op het standpunt gesteld dat, nu een termijn ontbreekt bij de door de Minister gegeven aanwijzing, er ook geen termijn aan de dwangsom kan worden verbonden. De gemeente heeft terzake van de hoogte van de dwangsom opgemerkt dat de hoogte niet is gemotiveerd, behoudens het belang dat gemoeid is met de handhaving van de Mededingingswet. Volgens de heersende rechtspraak is dat niet voldoende, als dus de gemeente. Gemotiveerd had dienen te

worden wat nu precies het belang is om in dat geval een dwangsom op te leggen en welk doel daarmee wordt gediend.

4.2 PNEM heeft erop gewezen dat de aanwijzing van 23 april 1996 geen tijdsbepaling kent, hoewel dat ingevolge artikel 24, tweede lid, Wem wel zou hebben gemoeten. Zij heeft gesteld dat voor het standpunt van de d-g NMa dat bij afwezigheid van een tijdsbepaling de duur van de aanwijzing automatisch op vijf jaar zou komen te staan geen steun in de wet kan worden gevonden. De aanwijzing van 23 april 1996 van de Minister is nietig, aldus PNEM.

PNEM heeft voorts opgemerkt dat ingevolge artikel 104 Mw de d-g NMa slechts de bevoegdheid heeft om een dwangsom aan de last te verbinden en dat de omzetting van de aanwijzing in een last automatisch gebeurt op grond van genoemd artikel. De d-g NMa had daarom alleen een dwangsom mogen vaststellen en geen termijn mogen stellen, omdat dan zou worden afgeweken van het gestelde in de beschikking van de Minister.

De tijdsbepaling betreft geen vormvoorschrift, maar zij heeft betrekking op de materiële inhoud. PNEM heeft gesteld dat de d-g NMa ten onrechte heeft overwogen dat door het bestreden besluit de (materiële) inhoud van de last onveranderd blijft. Door in zijn besluit een termijn op te nemen, heeft de d-g NMa wel een materiële wijziging aangebracht.

4.3 Ten tweede is in de aanwijzing van 23 april 1996 bepaald dat toegang tot de kabel moest worden verleend tegen de gebruikelijke voorwaarden voor zover capaciteit beschikbaar was. De termijn, waarvoor de contracten worden aangegaan die op doorgifte zien, betreft normaliter 2 tot 3 jaar. Dit zijn standaardcontracten. Dit zou dan ook de termijn moeten zijn die voor de aanwijzing geldt. De termijn waarvoor de last onder dwangsom is opgelegd, kan dan ook niet verder gaan dan de termijn waarvoor de oorspronkelijke aanwijzing was opgelegd.

Het gevolg van bovengenoemde gebreken is dat de d-g NMa zijn bevoegdheden te buiten is getreden. De last onder dwangsom ontbeert derhalve wettelijke grondslag.

4.4 PNEM heeft ter hoorzitting een aan de Minister gerichte brief van 19 mei 1998 overgelegd, waarin de Minister wordt verzocht binnen twee weken na dagtekening te beslissen op het bezwaar terzake van de aanwijzing van 23 april 1996. PNEM heeft aangekondigd bij gebreke van een besluit van de Minister binnen genoemde termijn een voorlopige voorziening tegen de fictieve weigering te overwegen. In het licht daarvan heeft PNEM verzocht de beslissing op het bezwaarschrift aan te houden, totdat door de Minister op het bezwaar terzake van de aanwijzing van 23 april 1996 zal zijn beslist. PNEM zou zich ermee kunnen verenigen dat het besluit van de d-g NMa bij aanhouding in stand blijft, maar heeft gewezen op de mogelijkheid van een voorlopige voorziening.

4.5 VMM heeft gesteld dat een dwangsom geen boete is en dat de dwangsom evenmin in relatie hoeft te staan tot eventuele geleden schade. Een dwangsom dient ter nakoming van de beschikking

Ten aanzien van de tijdsbepaling heeft VMM opgemerkt dat het niet juist zou zijn indien er op grond van het ontbreken van een tijdsbepaling in de aanwijzing geen dwangsom aan de last zou zijn verbonden. Slechts indien de Minister anders op bezwaar mocht beslissen, kan dat in de visie van VMM leiden tot een mogelijke wijziging in de dwangsom.

VMM heeft overigens naar voren gebracht dat de gebruikelijke termijn van de onderhavige soort contracten normaal gesproken ongeveer een jaar bedraagt en dat het huidige contract met VMM in ieder geval tot februari

1999 loopt.

5. Beoordeling van het bezwaar

5.1 Gelet op artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en op de naar voren gebrachte bezwaren, staan ter heroverweging de volgende vragen:

- a. of de dwangsom in redelijke verhouding staat tot de zwaarte van het geschonden belang en de beoogde werking van de dwangsomoplegging en of de (hoogte van) de dwangsom voldoende is gemotiveerd;
- b. of bij de beschikking kon worden bepaald dat de last onder dwangsom een looptijd zou hebben tot 23 april 2001.

5.2. Opgemerkt zij dat in het kader van de behandeling van het bezwaarschrift dat gericht is tegen de oplegging van de dwangsom, geen beslissing kan worden genomen ter zake van de intrekking van de last, zoals bedoeld in artikel 66 Mw, aangezien daarmee de d-g NMa zijn in artikel 104 Mw gegeven bevoegdheid zou overtreden. Er staat echter niets aan in de weg dat de d-g NMa bij wege van op artikel 66 Mw gebaseerd - primair - besluit een beslissing op het ingediende verzoek neemt. De d-g Nma zal dan ook op dit verzoek beslissen bij apart besluit.

Hoogte van de dwangsom

5.3 Artikel 5:32, vierde lid, Awb, dat ingevolge artikel 58, derde lid, Mw, ten dezen van toepassing is, bepaalt dat het vastgestelde bedrag van de dwangsom in redelijke verhouding dient te staan tot de zwaarte van het geschonden belang en de beoogde werking van de dwangsomoplegging.

5.4 Uit de , ook door de gemeente aangehaalde, jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State blijkt dat een bepaling als artikel 5:32, vierde lid, Awb naar haar strekking ruimte biedt voor een bestuurlijke afweging van belangen bij het bepalen van de hoogte van de dwangsom.

5.5 Wat hiervan zij, ten aanzien van het geschonden belang moet worden bedacht dat de aanwijzing van de Minister weliswaar naar aanleiding van een klacht van VMM is gegeven, maar dat het belang dat de aanwijzing beoogt te beschermen, breder is, namelijk het belang van een ongestoorde mededinging. Dit komt overigens in de Wem ook tot uitdrukking waar artikel 24 Wem bepaalt dat een aanwijzing kan worden gegeven indien de economische machtspositie met het *algemeen belang* strijdige gevolgen heeft.

Het financiële belang van de klager kan wellicht mede richtinggevend zijn voor de hoogte, maar de d-g NMa is niet gehouden bij dat specifieke belang aan te sluiten.

5.6 In het kader van de onderhavige zaak moet in aanvulling op hetgeen in de bestreden beschikking ter zake naar voren is gebracht, worden opgemerkt dat de gemeente door haar rol in de beslissing ten aanzien van de toelating van derden tot de kabel, zoals deze rol was ten tijde van de beschikking van de Minister, een zuivere monopoliepositie inneemt. Er is in de situatie zoals de Minister tot uitgangspunt heeft genomen bij het nemen van zijn beslissing immers geen enkel alternatief voor partijen als VMM om een kabelkrant aan te bieden in het betrokken gebied. In dit opzicht kan worden gesproken van de grootst mogelijke economische machtspositie. In een dergelijke situatie geldt voor de bij de economische machtspositie betrokkene een bijzondere verantwoordelijkheid. Hier komt bij dat ook de kabelabonnees geen uitwijkmogelijkheid hebben, zodat zij ook niet op een

andere wijze kennis kunnen nemen van het product van een partij als VMM. Indien onder deze omstandigheden misbruik van een economische machtspositie wordt gemaakt moet dat als een zware inbreuk op een van de grondslagen van de Wem, artikel 24 van die wet, worden beschouwd. Gezien deze achtergrond hecht de d-g NMa eraan te verzekeren dat de hoogte van de dwangsom er geen misverstand over laat bestaan dat de inbreuk moet worden beëindigd.

5.7 De d-g NMa acht de dwangsom dan ook redelijk en de hoogte ervan aldus voldoende gemotiveerd.

Aan de beschikking verbonden termijn

5.8 Ingevolge artikel 104, lid 1, Mw wordt een op grond van artikel 24, eerste lid, onder b, van de Wem genomen beschikking vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van art. 24 van de Mededingingswet aangemerkt als een last als bedoeld in artikel 56, eerste lid, onder b, Mw.

5.9 Voor wat betreft de duur van de aldus als een last aangemerkte aanwijzing, bepaalt artikel 104, lid 1, Mw dat artikel 58, lid 2, van de Mw niet van toepassing is. De normaliter voor een krachtens de Mw gegeven last onder dwangsom geldende maximumtermijn van twee jaar geldt derhalve voor de onderhavige als last aangemerkte aanwijzing niet.

5.10 Artikel 104, lid 1, Mw bepaalt voorts dat de d-g NMa binnen zes weken na de inwerkingtreding van artikel 24 Mw beslist omtrent de dwangsom die aan de als last aangemerkte aanwijzing wordt verbonden.

5.11 Buiten het geval dat op grond van artikel 66 Mw de d-g NMa, al dan niet op verzoek, overgaat tot intrekking of wijziging van de als last aangemerkte aanwijzing, is de d-g NMa slechts bevoegd tot een beslissing op een tegen de door de Minister gegeven aanwijzing als aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 105 Mw is voldaan. Nu de gemeente reeds op voor 1 januari 1998 bij de Minister een bezwaarschrift tegen zijn aanwijzing heeft ingediend, is de d-g NMa niet bevoegd op bezwaren tegen laatstgenoemd besluit te beslissen.

Voorzover de bezwaren van de gemeente zich richten tegen het besluit van de Minister, dient de d-g NMa zich derhalve onbevoegd te verklaren.

5.12 De omzetting van de onder het regime van de Wem gegeven aanwijzing in een last in de zin van artikel 56, lid 1, Mw, vloeit rechtstreeks uit artikel 104 Mw voort. De d-g NMa kan, behalve in het geval als bedoeld in artikel 66 Mw, dan ook geen wijziging brengen in de inhoud van de beslissing van de Minister. Dit wordt bevestigd door het feit dat de duur van de onder de Wem gegeven aanwijzing in stand wordt gelaten, in afwijking van de beperktere duur die de Mededingingswet in artikel 58, lid 2 Mw, verbindt aan een last onder dwangsom.

Voorts zou de d-g NMa voorbijgaan aan het in artikel 105, leden 1 en 2, Mw neergelegde overgangsregime, indien hij de inhoud van de door de Minister gegeven aanwijzing buiten de in artikel 66 Mw bedoelde omstandigheden zou wijzigen, terwijl er een bezwaarschrift tegen genoemd besluit is ingediend.

Derhalve moet worden geoordeeld dat de d-g NMa de inhoud van de door de Minister gegeven aanwijzing in het kader van de toepassing van artikel 104, lid 1, Mw niet kan wijzigen.

5.13 De vraag is vervolgens of de d-g NMa, door een termijn te verbinden aan de dwangsom, een materiële wijziging in de aanwijzing van de Minister heeft aangebracht.

5.14 Vast staat dat de aanwijzing van de Minister geen bepaling van de duur ervan bevat. Tijdens de hoorzitting is naar voren gebracht dat de termijn waarvoor de aanwijzing is gegeven, bepaald wordt door de gebruikelijke termijn waarvoor contracten betreffende de ter beschikkingstelling van doorgiftecapaciteit worden gesloten, dat wil zeggen 2 tot 3 jaar.

Wat er zij van dit argument, indien de d-g NMa thans een standpunt zou innemen over de vraag welke uitleg moet worden gegeven aan de aanwijzing van de Minister voor wat betreft de termijn waarvoor zij geldt, terwijl de Minister nog dient te beslissen op een daartegen gericht bezwaarschrift, zou de d-g NMa, zoals eerder opgemerkt, de regeling van het overgangsrecht doorkruisen. Derhalve dient in het midden te worden gelaten of de aanwijzing van de Minister een looptijd heeft van 5 jaar, een looptijd ter lengte van de gebruikelijke looptijd van contracten betreffende de ter beschikking stelling van doorgiftecapaciteit op de kabel, dan wel enige andere looptijd.

Waar in het primaire besluit de d-g NMa uitspreekt dat er vanuit moet worden gegaan dat de beschikking van de Minister van 23 april 1996 voor vijf jaren geldt, heeft de d-g NMa zijn in het kader van art. 104, lid 1, Mw beperkte bevoegdheden overschreden. In zoverre moet het bezwaar worden gehonoreerd.

Consequentie hiervan is dat niet kan worden bepaald dat de beschikking waarbij de dwangsom wordt opgelegd, afloopt op 23 april 2001.

5.15 De d-g NMa volstaat in het onderhavige geval met de vaststelling van de hoogte van de dwangsom per overtreding en het bedrag waarboven PNEM geen dwangsom verbeurt.

Een dergelijke vaststelling is in een geval als het onderhavige in overeenstemming met de Mededingingswet.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat, wanneer de termijn van de aanwijzing verkort zou worden, dit inhoudt dat slechts een dwangsom wordt verbeurd in de periode waarin de aanwijzing geldt. De dwangsomoplegging is immers accessoir aan de aanwijzing.

5.16 Niettegenstaande hetgeen hierboven is vermeld komt het de d-g NMa geraden voor het maximum van de dwangsom te bepalen op vijftien miljoen gulden, met dien verstande dat het maximum van de te verbeuren dwangsom nooit hoger kan zijn dan het bedrag dat is verschuldigd per dag of dagdeel waarop de meergenoemde last niet wordt uitgevoerd, vermenigvuldigd met het aantal dagen gedurende welke de last van kracht is.

Beslissing

De directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit verklaart zich onbevoegd van de bezwaren kennis te nemen, voorzover zij zijn gericht tegen de beschikking van de Minister van 23 april 1996.

De directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit verklaart de bezwaren gegrond voorzover zij betogen dat hij - door een looptijd te noemen in zijn dwangsombeschikking - de inhoud van de beschikking van de Minister van 23 april 1996 heeft gewijzigd.

Voor het overige verklaart de directeur-generaal de bezwaren ongegrond.

Zijn besluit van 10 februari 1998 heroverwegend, besluit de directeur-

generaal als volgt:

De gemeente wordt een dwangsom opgelegd van vijftienduizend gulden per dag of deel daarvan, waarop de gemeente de last niet uitvoert, welke is verwoord in de beschikking van de Minister van Economische Zaken van 23 april 1996.

Het bedrag waarboven gemeente geen dwangsom verbeurt bedraagt vijftien miljoen gulden, met dien verstande dat het maximum van de te verbeuren dwangsom nooit hoger kan zijn dan het bedrag dat is verschuldigd per dag of dagdeel waarop de meergenoemde last niet wordt uitgevoerd, vermenigvuldigd met het aantal dagen gedurende welke de last van kracht is.

Deze beschikking loopt af op de datum waarop de beschikking van de Minister van 23 april 1996 afloopt.

De directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit

Datum: 19 augustus 1998

w.g. A.W. Kist

Directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit

Tegen dit besluit kan degene wiens belang rechtstreeks bij dit besluit is betrokken binnen 6 weken na de verzending van dit besluit een beroepschrift indienen bij de Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, sector bestuursrecht, Postbus 50951, 3007 BM Rotterdam

[terug](#)

Aan de inhoud van deze pagina's kunt u geen rechten ontleen.